

Jože Peternelj:

Božična.

<i>V jaselcah malih</i>	<i>Kdor ga je videl,</i>
<i>Dete leži,</i>	<i>kako se smehlja,</i>
<i>krog angelčkov zalih</i>	<i>vesel mu je prišel</i>
<i>na smeh se drži.</i>	<i>nasmeh iz srca.</i>

*Angeli božji
veselo pojo,
božjemu Detetu
slavo dajo.*

Radivoj Rehar:

Pelin.

Legenda.

Bilo je po pridigi na gori. Truden in izmučen je zapustil Učenik veliko množico poslušalcev in svoje apostole in se umeknil v tiho samoto. Dolgo je iskal primernega prostora, kamor bi legel in se po težkih naporih odpočil in osvežil za nadaljnjo svojo pot. Naposled je pa le zagledal med dvema skalama samoten hrast in pod njim sveže zelenje.

Stopil je tedaj v senco tistega drevesa, legel na zeleno rušo in hotel položiti svojo trudno glavo na grmiček sivkaste rastline, ki je rasla v bližini. Ali glej: ko se je približal tisti rastlini, je nenadoma pregenila svoja stebelca in se mu umeknila. Zveličar se je pomeknil za njo, a rastlina se je zopet umeknila — in odmikala se je tako naglo in tako spretno, da je ni mogel doseči.

Tedaj se je Odrešenik začudil nad njenim početjem; zagledal se je v njene sivkaste in zobčasto nazrljane liste in je dejal:

»Izmeknila si se moji trudni glavi ali ne boš se moji besedi! Kakor je bil doslej sladak tvoj sok, tako bo odslej grenak. Trpek bo in neokusen, da bô postal prispodoba grenkosti in trpljenja. Za plotom boš rasla in nobena žival se te ne bo doteknila!«